

„...ne azért az eledeléért fáradozzatok, amely veszendő, hanem azért az eledeléért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek. Őt ugyanis az Atyaisten jelölte meg pecsétjével. ...”

A kenyérszaporítást követő nap eseményeivel találkozunk. A nép az előző nap csodás történéseinek kockáit próbálja összerakni, és valahol keresi a folytatást is, sajnos az ő forgatókönyvük szerint... Valami hajtja őket, keresik Jézust – de ő nincs sehol. A tanítványok után erednek, így bukkannak a tó túlsó partján Jézus nyomára.

Az újabb találkozásban Jézus már nem a tömeghez, hanem az egyes emberhez szól, a tét a küldetésének sikere vagy kudarca, illetve az egyén örök élete. Azért, hogy felhozza az egyént a saját küldetés tudatú szintjére, Jézus „aranyoskodás” helyett már szembesít, visszajelez, orientál, személyes döntésre készítet („*bizony mondom nektek: Kerestek engem, de nem azért mert jeleket láttatok..., ne azért az eledeléért fáradozzatok...*”). Amikor a Kafarnaumi zsinagógában újra a tömeg gyűűjében volt Jézus, egyre nyilvánvalóbbá vált számára a konfrontálódás szükségessége.

A kérdés az volt, hogy képesek-e lemondani arról, hogy a saját elképzelésüket Jézusra erőltessék, és a földi király helyett akarnak-e „lelki királyt” csinálni Jézusból, hogy képesek-e megtanulni Benne bízni és ráhagyatkozni, mert hinni azt jelenti, hogy átadom magam Őneki, az igazság és szeretet közvetítésére! Először úgy tűnt, hogy sikerült megértetni a lényegét – mit tegyünk, hogy Isten tetteit cselekedjük? – kérdezik. – Aztán a választ hallva, mégis visszasüllyedtek az adj több jelet és több kenyeret szintjére!

- Bennem kinek az akarata győzedelmeskedik? Jézusé vagy a tömegé?
- Én miért keresem Jézust!?
- Számomra mit jelent Isten tetteit cselekedni, és mit jelent hinni Jézusban?
- Időelszámolás (a megélhetősemen túl, ma mennyi időt fordítottam arra, hogy az örök életet jelentő Isten akaratát teljesítsem?)

„...Isten tette az, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”

Magyar Jani, Székesfehérvár